

ENYORANÇA

La marinada bufava amb delicadesa acarontant els meus cabells i lliscant plàcidament per la meua pell.

El meu olfacte s'impregnava d'olor de natura i els meus peus caminaven fràgils damunt les pedres del vell camí.

En arribar al cap del terme, una catifa de tons ocres i vermells s'estenia davant la meua mirada, augurant el protagonisme d'una incipient tardor que tot just començava.

Havia decidit fugir durant un breu temps del bullici de l'asfalt i retrobar-me de nou en l'ambient rústec i acollidor del poble de les meves arrels.

Passejant per entre les vinyes que antigament conreava el meu pare, es respirava serenor i el raïm ja madur anunciava la collita de la propera verema.

Més enllà el fruit de les oliveres començava a verdejar, mentre un parell de perdius picotejaven damunt del blat segat.

Al fons, encara resistia i lluitava contra les inclemències del temps alguna paret de pedra de l'antiga masia on va néixer el pare i tot just al seu costat es podien descobrir els enderrocs de l'antic molí de farina que amarava moltes suors de la meua família.

Observar les valls que m'envoltaven i caminar en mig de les runes, la calma i el silenci em transmetien l'estat d'equilibri que tant enyorava i necessitava.

Allargant el passeig vaig arribar a un petit refugi de pagès on s'acostumava a guardar les eines i també a aixoplugar-se de la pluja. Ben a prop un camperol cremava rostolls i sarments formant una petita foguera que em va encegar.

Aquell foc em va deixar durant uns breus moments encisada, somniant vivències de temps passats.

Vaig reviure records d'infantesa com quan els diumenges de bon matí després d'assistir a missa de precepte, tal com manaven les monges de col·legi, corria escales amunt esbojarradament, èbria per l'olor del rostit que amorosament preparava la mare, mentre el pare fullejava el diari que solament els dies de festa es podia permetre el luxe de llegir.

Havent dinat, acabat de menjar els postres, el pare s'asseia al balancí i es gronxava fins que el son el feia presoner, abans però, jo em recolzava damunt seu escoltant com m'explicava històries de la seva joventut.

Un dia d'aquells, a l'entorn del solstici d'estiu, quan la pólvora, els petards i l'ambient de festa omplia els carrers, ell em va narrar en forma de poema com era de diferent " La diada de Sant Joan" en la seva època:

"És Sant Joan festa celebrada la gran ciutat, tota engalanada.

De bon matinet a missa de l'alba amb l'aire fresquet les dones hi anaven.

I el poble content de fer la festada li deia al jovent comencem a fer gal·la.

Ja surten xavals amb trompetes i flautes minyons en cavalls guarnits de flors blanques.

Més tard les donzelles amb vestits llampants passegen joioses els seus bells encants.

Gran gentada a la plaça es va congregant per escoltar la música ¡prompte començaran!

Silenci, silenci la gent va cridant silenci, silenci tothom escoltant.

Ja arranca la cobla en crit estrident i la gent l'envolta perquè millor la sent.

Un grup de cantaires que l'està escoltant en canten uns aires al bell mig del ball.

L'astre radiant de la llum del dia ens mira avisant que ja som al migdia.

La gent en desfila cadascú a sa casa a dinar tranquil·la i a esperar la tarda.

Què n'estava de bonic el carrer per la tarda de dalt a baix guarnit

amb la bandera penjada.”

Captivada encara per les flames que pampalluguejaven davant meu, vaig anar retornant poc a poc al present, guardant dins el meu cor aquells versos que tan acuradament m'havia après.

La marinada començava a enfadar-se , eriçava la meva pell i esvalotava tots els meus sentits...

I fou així, com vaig tornar a reprendre el camí de tornada.